

Hayat Zormuş Babam

— nmt · 03 Temmuz 2012

Hayattaki ilk kaybım ; babamın cebindeki son parasıyla bana aldığı o yamalı top idi .

Babam ise tek dayanağım .

Küçükken pazardan geçmemi istemezdi babam

Arkadaşlarım ise o gün ellerinde çileklerle , muzlarla gezerlerdi .

Ben ise o kırık dökük penceremizden seyredirdim onları .

Ben anlamazdım baba , anlayamazdım neden o pazarcı teyzeye bağırdığını, o şekerçiye neden kızdığını .

Ama şimdi anlıyorum .

Cebinde ki o 50 kuruşla pazardan geçmek ne demek ben anlıyorum .

Yamalı pantolonumla bana aldığı o topumu hala saklıyorum canım babam .

Bugün o pazardan geçtim .

Ne var ne yok koydum torbama .

Senin adına kendime aldım hepsini , sonra sen hala yaşıyor muşsun gibi oturup çilekleri yedim hayalinle ...

Sonra pamuk şekerçi ile karşılaştım .

Her pazar evimizin önünden geçerdi , sen ise hep kovalardın onu .

İstedğim sadece en pambesinden idi şekerin .

O gün ağladığım için affet beni baba , ben anlayamadım ki , bak şimdi ellerimde bütün pamuk şekerler ama o günkü kadar pembe değil hiçbiri ...

Hani o köşedeki pazarcı tezeyi hatırladın mı baba ?

O teyze hala aynı yerinde ama artık yaşlanmış , hayatın zorlukları gözünün çevresindeki kırışıklıklara gizlenmiş .

Çilekleri de artık eskisi gibi güzel görünmüyor .

Şimdi otuz yaşında bir adam oldum ve senin bana öğrettiğin gibi hayata tutunmaya çalışıyorum .

Bana demiştin ki ;

" hayat zor küçüğüm , hayat ; senin pantolonundaki yamalar kadar zor . Bazen baba olmakta zor , çocuk olmakta ve bunca kapitalist insanların içinde hayata tutunmakta zor . "

Şimdi çok iyi anlıyorum babacım .

Hayat yedi yaşında oyun oynarken de , otuz yaşında hayata tutunurken de , yetmiş yaşında hayata veda ederken de aynı ve zormuş .

NOT : bu şiirimde ki baba yaşamasa da benim babam hala hayatta ve ONU ÇOK SEVİYORUM ...